

зуци, блѣстеше на лицата имъ. Като приближиха до мене, тѣ викаха съ веселъ гласъ: — здравствуй братушко, — а единъ не можа да се одържи да не раздѣли радостъта си съ мене, но прибави: — башибозуци! като показва съ камшикътъ на тѣхъ. И така тѣ караха своето стадо отъ главорѣзци, като ги принуждаваха да вървятъ бърже, почти тичешкомъ а щомъ нѣкой поизостане, тосъ часъ го шibaха съ камшикътъ За състрадание къмъ башибозуцитѣ отъ страна на Българитѣ, разумѣва се, не може да бѣде нито дума.

Тѣзи башибозуци бѣха повечето испокѣсани, почти всичкитѣ имаха чалми на главитѣ, бѣха обковани въ синджири на рѣцѣтъ или на краката, а мнозина и на вратѣтъ, по нѣколко челоуѣка заедно, съ тия сѣщитѣ синджири които Турското правителство имало приготвени за Българитѣ и твърдѣ щедро ги употребявало.

Тоя спроводъ измина покрай насъ така бързо, щото азъ не успѣхъ да разглѣдамъ добръ нито едно лице, а твърдѣ ми се искаше отблизо да поглѣднѣ физиогномитѣ на тѣзи разбойници, на тѣзи челоуѣкообразни звѣрове, заради които толкъсь много сме чели у дома си и слушали тука А при всичко това съжалихъ ги като ги видѣхъ въ това незавидно положение Всички тия сѣ жертви на неопосижимата сѣдбина. Та и тѣ не сѣ ли могли да бѣдѣтъ други хора ако да бѣха живѣли при други условия. Но безъ съмнѣние така е трѣбало да бѣде. Горѣщината бѣше станала нетърпима; ние сѣдѣхме покрай своитѣ каруци скрити задъ тѣхнитѣ сѣнки и се занимавахме съ какво да е като очаквахме да захва-